

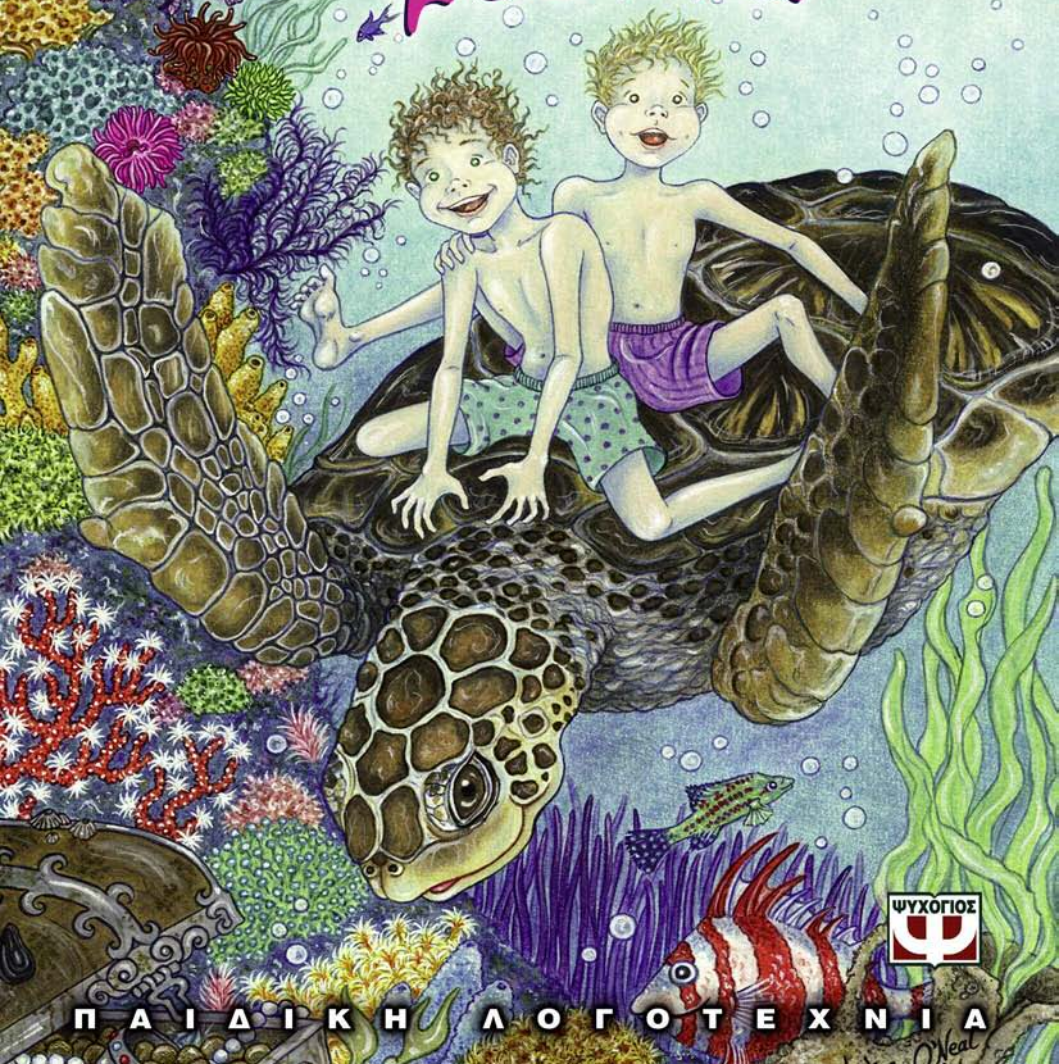

Σταυρούλα
Κάτσου-Καντάνη

ΛΗΤΟΣ
από 9 ετών

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Neal

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στο νησί με τα κρυμμένα μυστικά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σταυρούλα Κάτσου-Καντάνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Caroline O'Neal
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Σταυρούλα Κάτσου-Καντάνη, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2010

ISBN 978-960-453-770-9

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Σειρά
ΛΩΤΟΣ

Σταυρούλα Κάτσου-Καντάνη

ΣΤΟ ΝΗΣΙ
ΜΕ ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ

Εικονογράφηση:
Caroline O'Neal

Η ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΚΑΤΣΟΥ-ΚΑΝΤΑΝΗ γεννήθηκε στην Καλαμάτα όπου και τελείωσε το λύκειο. Σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και εργάζεται στο Γυμνάσιο Αγίου Κωνσταντίνου Αργινίου. Είναι έγγαμη και μητέρα τεσσάρων παιδιών. Ποιήματα και πεζά της έχουν δημοσιευτεί στον περιοδικό Τύπο. Έχει τιμηθεί, επίσης, με δύο πανελλήνια βραβεία σε ποιητικούς διαγωνισμούς. Το 2005, το βιβλίο της ΣΩΣΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ, που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, τιμήθηκε από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά με το Βραβείο Παιδικού-Εφηβικού Μυθιστορήματος με θέμα τον Πολιτισμό, που αθροθέτησε η UNESCO Αμαρουσίου. Το 2006, η παιδική ποιητική συλλογή της ΣΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΤΟ ΠΙΕΤΟ τιμήθηκε από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά με το Βραβείο Ποίησης για παιδιά. Το 2007, ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ απέσπασε τον Έπαινο της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς στην κατηγορία «Παραμύθι για παιδιά προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας». Τον Απρίλιο του 2008, βραβεύτηκε από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου για το έμπρακτο ενδιαφέρον της και τις αποτελεσματικές δραστηριότητές της ως προς την προώθηση της νεανικής λογοτεχνίας. Έχουν εκδοθεί ακόμη τα βιβλία της ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (συνεργασία με το σύζυγό της Κωνσταντίνο Καντάνη), Η ΑΓΑΠΗ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ και ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της Η ΠΡΑΣΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΑΤΑΚΙ, Η ΠΡΑΣΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΛΕΓΟΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ, Η ΕΜΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΓΚΕΛ, Ο ΤΟΝΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΝΟΙ και ΣΩΣΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ.

*Στη Μαίρη,
στην Εύη,
στον Χρήστο,
στον Θανάση,
στην Ελένη*

Περιεχόμενα

Επιτέλους, καλοκαίρι!.....	9
Διακοπές!.....	13
Στο ταξίδι	19
Καλωσορίσματα	21
Στα χέρια της θείας.....	25
Επικίνδυνα παιχνίδια	34
Παράξενα μυστικά	39
Η ανατολή	48
Η πριγκίπισσα της θάλασσας	55
Σημάδια στην άμμο	62
Χελώνες, ελέφαντες, νομίσματα, ζύγια	70
Επείγον!.....	78
Τούτος ο τόπος ανήκει στη χελώνα.....	85

Σεβαστείτε τις παραλίες ωτοκίας	90
Νταπ, νταπ, νταραντάπ!	
Ντουπ, ντουπ, ντουντούπ!	97
Εριέπτα, να προσέχεις την Εριέπτα!	104
Ταρταρούγα	110
Δημιουργοί	117
Mail από την Εριέπτα	122
«Θέλει χάδι το χώμα...»	125
Η πέτρινη χελώνα.....	133
Παρεξηγήσεις τέλος	141
Συναντήσεις και νέα	147
Εριέπτα, σ' ευχαριστώ!.....	152
Πηγές.....	163
Γλωσσάρι	165
Ώρα για δράση! Εξάσκησε τη φαντασία σου! ...	173
Ποιος είναι ο ΑΡΧΕΛΩΝ	177

Επιτέλους, καλοκαίρι!

Επιτέλους, καλοκαίρι!
Τέλος τα μαθήματα, τέλος τα διαβάσματα, τέλος το τρέξιμο!

10 Ιουνίου! Αλεξάνδρου μάρτυρος γράφει το ημερολόγιο κι εγώ πανηγυρίζω. Εβδομάδες τώρα είχα κυκλωμένη με το κόκκινο μαρκαδοράκι μου τούτη τη μέρα. Την περίμενα πώς και πώς. Δεν πατώ στη γη, πετώ. Με τον «τίτλο προόδου» στο χέρι κατηφορίζω από το σχολείο. Χαιρέτησα τη δασκάλα και τους συμμαθητές μου και πήρα μονάχος το δρόμο για το μαγαζί του μπαμπαά.

Μια χαρά με κατακλύζει! Μπορεί σ' ένα τόσο απλό χαρτί να κρύβονται οι κόποι μιας χρονιάς; Χωρούν εκεί όλα τα μαθήματα της Γλώσσας, οι ορθογραφίες, τα Μαθηματικά, τα Θρησκευτικά, οι ξένες γλώσσες, η Ιστορία; Σταματώ στο πεζοδρόμιο και διαβάζω:

«Ο μαθητής Δημήτριος Ελευθερίου του Μιχαήλ

και της Ελπίδας, το γένος Αργύρη, φοίτησε στην Τετάρτη (Δ΄) τάξη του σχολείου μας, κατά το σχολικό έτος 2009-2010 και προάγεται για να φοιτήσει στην Πέμπτη (Ε΄) τάξη...»

Δηλαδή, από σήμερα είμαι πεμπτάκι! Κοιτάζω το μπόι μου στην ιζαμαρία του διπλανού μαγαζιού. Ψήλωσα! Είναι και το μπάσκετ που παίζουμε τα απογεύματα με τα παιδιά της τάξης μου! Μα τι τα θέλω και τα σκέφτομαι όλα αυτά; Καλοκαίρι ίσον τέλος. Τέλος τα μαθήματα, τα διαβάσματα, το τρέξιμο και –γιατί να ντραπώ να σας το πω;– τέλος και τα παιχνίδια!

Μου 'ρχεται να βάλω τα κλάματα. Αλήθεια το λέω. Ας κρατώ το ενδεικτικό. Τι να το κάνω; Καλοκαίρι για μένα σημαίνει βαρεμάρα, απομόνωση, μοναξιά. Τα πιο πολλά παιδιά, οι φίλοι μου εννοώ, φεύγουν σήμερα κιόλας. Άλλος για τη γιαγιά του, άλλος για κάποια θεία, άλλος για την κατασκήνωση, άλλος για το εξοχικό του. Μόνο εγώ θα μείνω εδώ.

Να τος ο μπαμπάς! Ξεφορτώνει εμπόρευμα μέσα στη ζέστη. Δουλειά είναι κι αυτή που έχει βρει;

«Γενικόν Εμπόριον. Εισαγωγές».

Τι «Γενικόν Εμπόριον. Εισαγωγές» και κουραφέξαλα; Χάθηκε να είναι ένας δάσκαλος, ένας καθηγητής, ένας δημόσιος υπάλληλος τέλος πάντων; Να μπορεί να πάρει τη βαλίτσα του με την οικογένειά του και να τραβήξει για ένα βουνό ή για μια παραλία; Και χάθηκε να έχω έστω μια γιαγιά σε ένα χωριό; Να μπο-

ρώ να πάω, να ξεφύγω από την τσιμεντούπολη; Να βρω παιδιά στις αλάνες, να αντηχήσουν οι ρεματιές και οι παραλίες από τις φωνές μας;

Όλα τα ανάποδα έχουν μαζευτεί σ' εμένα. Γιατί το λέω; Μα τι να πω! Ακόμη και η μαμά δε βρήκε άλλη δουλειά. Εργάζεται στο μαγαζί του μπαμπά!

«Δε συμφέρουν οι υπάλληλοι!» λέει και ξαναλέει ο μπαμπάς. «Αν είναι να πληρώνεις σήμερα υπάλληλο με την ασφάλεια, τα δώρα και τις διακοπές του, καλύτερα να το κλείσεις το μαγαζί!»

Κάποιες φορές νευριάζω τόσο πολύ που μου έρχεται να του πω: «Κλείσ' το να ησυχάσουμε! Να δούμε άσπρη μέρα, να πάμε κι εμείς κάπου διακοπές!»

Ο μπαμπάς ξεφορτώνει. Παρατηρώ τις κινήσεις του κορμιού του. Βάζει δύναμη σε όλο του το σώμα. Το κεφάλι, ο λαιμός, ο θώρακας, τα χέρια, η κοιλιά, τα πόδια – όλα συμμετέχουν. Το πρόσωπό του, καθώς τρέχει ο ιδρώτας, γυαλίζει στο μεσημεριανό ήλιο. Η μαμά, όταν τον βλέπει να ταλαιπωρείται τόσο πολύ, μουρμουρίζει:

«Με τον ιδρώτα του προσώπου σου...»

Με πήρε είδηση με την άκρη του ματιού του. Αφήνει κάτω το τσουβάλι που κουβαλά και με καλωσορίζει:

«Χαρούμενο σε βλέπω! Τέλος η Τετάρτη;»

Του γνέφω καταφατικά. Απλώνει τα χέρια και με σφίγγει στην αγκαλιά του.

«Θα το γλεντήσουμε απόψε!» μου λέει. «Διάλεξε!

Θέλεις βουνό ή θάλασσα; Θα βγούμε για φαγητό!»

Η μαμά μάς ακούει, αφήνει το μαγαζί κι έρχεται κοντά μας. Της δείχνω χαρούμενος το ενδεικτικό.

«Ο μαθητής Δημήτριος Ελευθερίου του Μιχαήλ και της Ελπίδας ... προάγεται για να φοιτήσει στην Πέμπτη (Ε΄) τάξη», διαβάζει και τα μάτια της λάμπουν.

«Βουνό ή θάλασσα;» ξαναρωτά ο μπαμπάς.

«Θάλασσα!» βιάζομαι να απαντήσω.

Δεν αργεί να φτάσει το βράδυ. Είμαστε με το αυτοκίνητο στην παραλιακή. Ο αέρας έχει δροσίσει, αλλά η κίνηση είναι αρκετή.

«Τόση ταλαιπωρία για λίγη δροσιά;» διαμαρτύρεται η μαμά.

«Υπομονή», απαντά ο μπαμπάς. «Λίγο ακόμα και φτάνουμε!»

Μια κυρία, κοντούλα και κονιτή, ντυμένη με παραδάλια ρούχα, περνά από τη διάβαση πεζών που βρίσκεται μπροστά μας.

«Η θεία Ευτέρπη!» φωνάζω. «Δε μοιάζει καταπληκτικά με τη θεία Ευτέρπη;»

Η μαμά φαίνεται να μην άκουσε την ερώτησή μου. Δεν απαντά. Το μυαλό μου, όμως, ταξιδεύει στη θεία Ευτέρπη και στο νησί της. Στ' αλήθεια, μήπως πρέπει να το τολμίσω; Η θεία μου έχει προτείνει επανειλημμένα να με φιλοξενήσει στο νησί. Μήπως έφτασε η κατάλληλη ώρα;

Διακογές!

Ουφ, με έσκασες!» μου φώναξε ένα πρωινό η μαμά, αφού την είχα τρελάνει κάνοντας συνέχεια παράπονα πως δεν έχουμε θάλασσα και πως θέλω να κάνω κανένα μπάνιο. «Άντε, τα κανόνισα με τον πατέρα σου. Έχει πέσει αρκετή δουλειά στο μαγαζί και δεν μπορούμε να ξεμυτίσουμε. Ωστόσο, είπαμε να σου κάνουμε το χατίρι να πας λίγες μέρες στη θεία Ευτέρπη για μπάνια».

Η χαρά μου ήταν τόσο μεγάλη, που έπεσα πάνω της και κόντεψα να τη ρίξω, ενώ ζητωκραύγαζα ενθουσιασμένος:

«Θεία Ευτέρπη! Θεία Ευτέρπη!»

Η θεία Ευτέρπη είναι μακρινή ξαδέρφη της μαμάς μου, που, όμως, επειδή δεν έχει δική της οικογένεια, έχει τη μαμά μου σαν αδερφή. Είναι κοντούλα και χο-

ντρή και περνά τη μαμά μερικά χρόνια. Μικρή, για κάποιο διάστημα, είχε ζήσει με τους γονείς της στη Γερμανία. Έπειτα, όταν εκείνοι βγήκαν στη σύνταξη, επέστρεψαν στο νησί τους, στην Ελλάδα, και για να βγάλουν κάτι παραπάνω αλλά και να απασχολούνται μετέτρεψαν το πατρικό τους σε ξενώνα και το νοίκιαζαν τα καλοκαίρια σε τουρίστες. Όμως, τα τελευταία χρόνια η θεία έχασε τους γονείς της κι έτσι κρατά πια μόνη της την επιχείρηση.

Είχα τελειώσει το νηπιαγωγείο όταν πήγαμε οικογενειακώς και μείναμε στη θεία Ευτέρπη. Αλλά, βλέπεις, η δουλειά του μπαμπά φουντώνει τα καλοκαίρια κι έτσι δεν το τολμήσαμε ξανά. Όσο για τη θεία, ιδίως μετά το θάνατο των γονιών της, μας επισκέπεται κάθε χειμώνα για λίγες μέρες, οπότε και ανανεώνει την πρόσκληση για το νησί:

«Σας περιμένω το καλοκαίρι! Θα κάνετε τα μπάνια σας, αλλά θα βάλετε κι ένα κεράκι στις δουλειές. Έτσι, ούτε υποχρέωση ούτε τίποτα!» λέει αστεειύμενη. «Εδώ που τα λέμε, θα είναι καλά και για το παιδί. Όλο οικογένειες από τη Γερμανία φιλοξενώ. Θα παίζει με τα Γερμανάκια και... είναι ευκαιρία να συνηθίσει λίγο τα γερμανικά!»

Όσο η θεία μάς προσκαλεί και λέει τα δικά της, τόσο φουντώνει μέσα μου η επιθυμία να πάω στο νησί το καλοκαίρι. Και να που φέτος ήρθαν έτσι τα πράγματα και τώρα, χωρίς να το έχω καλά καλά πιστέψει, είμαι έτοιμος για το νησί!

line
ONE

Τότε συνέβη κάτι που με φόβισε ακόμη περισσότερο. Η θεία εμφανίστηκε μέσα στο χαλασμό και... ατάραχη, γελούσε και τραγουδούσε. Στεκόταν στην ακροθαλασσιά, είχε μπροστά της ανοιγμένους τεράστιους κάδους σε διαφορετικά χρώματα και όλο κάτι ξεδιάλεγε. Ξεχώριζε αντικείμενα από ένα μεγάλο σωρό κι έπειτα τα πετούσε πότε στον ένα και πότε στον άλλο κάδο. Εγώ φώναζα, φώναζα, αλλά δε μου έδινε καμιά σημασία. Παρά τη δουλειά και την κούραση που είχε, φαινόταν χαρούμενη. Τα χείλη της ανοιγόκλειναν, σαν να τραγουδούσε. Ήμουν πολύ αγχωμένος, καθώς όλα αυτά τα περίεργα αντικείμενα, που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά σκουπίδια, τα έπαιρνε σιγά σιγά το κύμα και τα έφερνε καταπάνω μου. Προσπαθούσα να μείνω ακίνητος ώστε να ακούσω. Το τραγούδι της θείας Ευτέρπης ερχόταν χαρούμενο, μελωδικό αλλά και περίεργο. Τέντωνα τ' αυτιά μου όσο πιο πολύ γινόταν, όμως, δυστυχώς, πριν προλάβω να το αποστηθίσω, με ξύπνησε η μαμά.

«Πέρασε η ώρα!» φώναζε. «Θα χάσουμε το καράβι! Σήκω γρήγορα!»

Όλο κάτι τέτοια μου λέει η μαμά σαν θέλει να κάνω γρήγορα.

«Πέρασε η ώρα!»

Αμάν αυτή η ώρα. Θέλω να στηθώ μια φορά και να την περιμένω, να δω πώς θα περάσει. Με τα πόδια ή πάνω σε κανένα γρήγορο άλογο; Ακούς... «Πέρασε η ώρα! Πέρασε η ώρα!»

Εδώ που τα λέμε, ευτυχώς που η μαμά με ξύπνη-

σε με τις φωνές της. Ας είναι καλά και η ώρα που πέρασε, κι ας μην την είδα να περνά, γιατί το όνειρο που έβλεπα είχε καταλήξει σωστός εφιάλτης. Σκουπίδια, παντού σκουπίδια κι εγώ ανάμεσά τους, μέσα στη θάλασσα, να παλεύω βυθισμένος σε μια απαίσια πετρελαιοκηλίδα, που είχε γίνει ένα με το κορμί, τα μαλλιά, το πρόσωπο, την ανάσα μου!»

ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Επιτέλους! Το καράβι σφυρίζει κι εμείς στο κατάρωμα αποχαιρετούμε τη στεριά. Νιώθω το στήθος μου να φουσκώνει από ευχαρίστηση. Τα έχω καταφέρει! Οι διακοπές είναι γεγονός. Η μαμά θα με συνοδεύει ως το νησί και θα με αφήσει στα χέρια της θείας Ευτέρπης.

Το γαλάζιο μάς περικλείει! Απέραντο γαλάζιο και πού και πού ένας ορεινός όγκος, ξεχασμένος, να αρμενίζει στη ράχη του πελάγους.

«Είναι ξερονήσια!» μου λέει η μαμά βλέποντάς με να τα κοιτώ με περιέργεια.

Τα παρατηρώ αμίλητος. Μοιάζουν με τεράστια άλογα – άλλα ξαπλωτά, να ξεκουράζονται, κι άλλα όρθια, να καλπάζουν πάνω στα γαλήνια νερά. Και τι νερά... Καταγάλανα, σαν τα μάτια της θείας Ευτέρπης!

Να τη πάλι η θεία Ευτέρπη! Άραγε πώς να με περιμένει; Με χαρά; Με ανυπομονησία; Κι εκείνο το

όνειρο; Εκείνο με τα βρόμικα νερά; Ελπίζω να είναι μόνο ένα όνειρο. Δεν το εμπιστεύτηκα στη μαμά. Άλλωστε, δεν πρέπει να δίνουμε σημασία στα όνειρα!

Αλήθεια, γιατί κλειστήκαμε στις πόλεις; Τι μας αρέσει από τα γκρίζα κτίρια και τους δρόμους με τις ατελείωτες ουρές αυτοκινήτων; Κι ο μπαμπάς, κάθικε να ανοίξει μια δουλειά σε ένα νησί; Τότε δε θα του ζητούσα διακοπές. Αυτός θα πήγαινε στη δουλειά με τη μαμά κι εγώ με τους φίλους μου στη θάλασσα. Θα ψάρευα κιόλας και θα έφερνα να! κάτι ψαρούκλες να μαγειρέψει η μαμά. Ας είναι!

Το καράβι είναι γεμάτο κόσμο, Έλληνες και ξένους, μεγάλους και μικρούς. Η μαμά, φορώντας τα γυαλιά ηλίου κι ένα ψάθινο καπέλο στο κεφάλι, απολαμβάνει τον ήλιο. Κόσμος πηγαίνει κι έρχεται. Μια παρέα παιδιών, με κόκκινα προσωπάκια και κατάξανθα μαλλιά, φλυαρούν. Να είναι Γερμανάκια; Να πηγαίνουν στον ξενώνα της θείας Ευτέρπης; Αλήθεια, τι θα συναντήσω εκεί; Εύχομαι οι προσδοκίες μου να μη διαφευστούν. Εύχομαι και ελπίζω!

Καλωσορίσματα

Επιτέλους! Έπειτα από ώρες ταξιδιού πατάμε στο νησί. Να τη η θεία Ευτέρπη! Μας περιμένει. Φορά μια κλαρωτή κόκκινη μπλούζα κι έχει τα μαλλιά δεμένα κότσο. Κουνά ζωηρά το δεξί της χέρι. Καθώς πλησιάζουμε, σέρνοντας τις αποσκευές, διακρίνω τα γαλάζια μάτια της που λάμπουν! Καλέ, αυτή έχει κοντύνει κι άλλο. Μου φαίνεται πως την έχω φτάσει στο μπόι.

«Καλώς τους! Καλώς τους! Είχατε καλό ταξίδι; Αγόρι μου, πώς ψήλωσες τόσο;» λέει με έκπληξη και χαρά.

Θέλω να της απαντήσω πως μάλλον αυτή έχει κοντύνει κι άλλο, μα διστάζω. Ποτέ δεν ξέρεις πώς μπορεί να πάρουν μια κουβέντα οι μεγάλοι. Μπορεί και να ψήλωσα, ίσως έχει δίκιο! Αγκαλιάζει τη μαμά. Τη φιλάει. Τώρα φιλάει εμένα. Μοσχοβολά γιασεμί. Η μαμά έχει να το λέει: «Είναι πολύ νοικοκυρά η θεία Ευτέρπη. Απίθανη νοικοκυρά. Μόνη της φτιάχνει τα

γλυκά του κουταλιού, τις μαρμελάδες, τα κουλουράκια, τα ποτά, ακόμη και τα αρώματα που φορά!»

Το στόμα της στάζει μέλι!

«Αχ, καλώς τους! Καλώς τους!» επαναλαμβάνει. «Δεν ξέρετε πόση χαρά μου δίνετε! Έχω να χαρώ έτσι, χρόονια πολλά. Επιτέλους, δικοί μου άνθρωποι! Ελάτε, σας περιμένω με την jaguar!» δηλώνει χαμογελώτως κι εμείς μένουμε έκπληκτοι.

Ξέρω πως η θεία Ευτέρπη έχει αρκετά χρήματα, αλλά, καθώς τη βλέπω αντί για jaguar να καβαλά ένα αστείο ποδήλατο με τρεις ρόδες, μια εμπρός και δύο πίσω, εκπλήσσομαι.

«Να! Φέρτε να βάλουμε τις αποσκευές σας εδώ, στο καλάθι».

Η «jaguar» έχει πάνω στις πίσω ρόδες τοποθετημένο ένα τεράστιο καλάθι. Μου έρχονται γέλια, όμως, συγκρατούμαι. Είναι τόσο αστεία η θεία εκεί πάνω!

«Δεν έχετε παρά να πάρετε κι εσείς από μια jaguar και φύγαμε!» λέει και μας δείχνει τα μαγαζί με τα ενοικιαζόμενα ποδήλατα. «Έχω συνεννοηθεί με τον κυρ Ανέστη!»

Δεν προλαβαίνουμε να πούμε κουβέντα και η θεία έχει κιόλας ξεκινήσει. Για να είμαι ειλικρινής, μου αρέσει αυτή η περιπέτεια. Η μαμά, όμως, δυσκολεύεται. Έχει χρόνια να κάνει ποδήλατο.

Αχ, θεία Ευτέρπη, λίγο άγριο το καλωσόρισμα για τη μαμά!

Έχει ανήφορο. Η μαμά αγκομακά. Ο κόσμος μάς κοιτάζει παράξενα. Το ποδήλατο της μαμάς παίζει πέ-ρα δώθε – η μαμά κινδυνεύει να πέσει!

«Κράτα ίσιο το τιμόνι και κοίτα ευθεία!» τη συμβουλεύω. Ο ιδρώτας τρέχει ποτάμι. Η θεία ίσα που φαίνεται. Αν και κουβαλά τις αποσκευές, και παρά τα παραπανίσια κιλά της, δεν μπορούμε να τη φτάσουμε. Η μαμά φαίνεται λίγο νευριασμένη, όμως, εγώ γελάω.

«Έχει γούστο η θεία!» φωνάζω χαρούμενος.

Επιτέλους, φαίνεται πως φτάσαμε. Ένας καταπράσι-νος κήπος και στη νότια πλευρά του, κάτω χαμηλά, η θάλασσα. Στη μέση βρίσκεται ένα δίπατο κάτασπρο σπίτι με μπλε-λουλακί, παράθυρα. Παρτέρια με λου-λούδια, μικρά διαδρομάκια στρωμένα με βότσαλα, σε γεωμετρικά σχέδια. Γλάστρες με βασιλικό πάνω στα τραπέζια σκορπούν ένα άρωμα φρεσκάδας, ενώ μια συστάδα πεύκων φιλοξενεί αμέτρητα πουλιά.

«Σας καλωσορίζω στο βασιλείό μου!» αναφωνεί όλο στόμφο η θεία Ευτέρπη κι ανοίγοντας τα χέρια αγκα-λιάζει τον κήπο με το σπίτι.

Ευτυχώς, σκέφτομαι, που οι ενοικιαστές της λεί-πουν στη θάλασσα, γιατί θα ξεσπούσαν σε γέλια. Ευ-τυχώς που δεν είναι και ο μπαμπάς μαζί μας, γιατί και αυτός θα έκανε το ίδιο.

Η μαμά, επιτέλους, δείχνει ανακουφισμένη. Κοι-τά τα πόδια και τα χέρια της. Μου κάνει νόημα πως είναι εντάξει, γλίτωσε το πέσιμο κι όλα τα συνακό-

λουθα. Βλέπω να με αφήνει μόνο μου με τη θεία το συντομότερο και να φεύγει για τον μπαμπά.

«Ας όψονται οι διακοπές και τα μπάνια σου!» μου ψιθυρίζει μέσα από τα δόντια κάπως νευριασμένη κι εγώ δεν τολμώ να εκφράσω κανέναν από τους ενδοιασμούς μου για τη θεία.

Αλήθεια, «ας όψονται οι διακοπές και τα μπάνια μου!»

Λ Ω Τ Ο Σ
από 9 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Σταυρούλα
Κάτσου-Καντάνη

ΣΤΟ ΝΗΣΙ
ΜΕ ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

Διο αγόρια, ο Μάνθος και ο Δημήτρης, γνωρίζονται το καλοκαίρι στο νησί. Ωστόσο, κάποιο μυστήριο κρύβεται πίσω από τη θεία που φιλοξενεί το δεύτερο αγόρι. Η αινιγματική συμπεριφορά της κάνει τη φαντασία των δυο αγοριών να καλπάζει, ενώ ταυτόχρονα τα οδηγεί σε περιπέτειες και αγωνία.

Ποια είναι η πριγκίπισσα της θάλασσας; Τι κρύβουν τα αρχαία νομίσματα, τα ζύγια; Ποιο είναι το μυστικό της σπηλιάς; Ποιος είναι ο Αρχέλων και τι ρόλο παίζει;

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο μυστήριο, περιπέτεια και δράση.
Ένας ύμνος στη φύση, την ομορφιά, τη φιλία, τη ζωή.

Από την πώληση
κάθε αντιτύπου € 0,50
διατίθενται για την υποστήριξη
του συλλόγου ΑΡΧΕΛΩΝ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΤΙΣ ΧΕΙΡΩΣ

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ